

Borgbjerg: Den højtærede Finansminister bebrejdede mig i Lørdags, at jeg sprang over, hvor Gærdet var lavest. Er det egentlig noget at bebrejde mig? Er det egentlig ikke ganske kløgt og rigtigt, naar man vil ind et Sted, at springe over, hvor Gærdet er lavest? Jeg synes ikke godt, jeg kunde bære mig anderledes ad, hvis jeg ellers vilde være en klog Mand. Den højtærede Finansminister sagde, at jeg vendte hele min Kritik angaaende disse Skattelove mod ham, skønt han kun har forelagt to af dem. Men disse to ere jo ogsaa de vigtigste og de til Grund liggende; paa dem hviler hele den Skattereform, vi her forhandle. Desuden er den højtærede Finansminister i særlig Grad ansvarlig for Skattereformen. Jeg synes da med Rette at kunne henvende min Kritik særlig til ham, og for øvrigt, hvor jeg talte om Ting, som findes i de tre foreliggende Skattelovforslag, henvendte jeg mig i væsentlig Grad til hele Regeringen, hvoraf ogsaa Finansministeren er Medlem. Jeg antager, at denne Regering ligesom enhver anden ordentlig Regering er solidarisk, og at hver Minister maa hæfte for hele Regeringens Holdning.

Men den højtærede Finansminister har ganske Ret i, at han er det laveste Gærde i det nuværende Ministeriums Hegn om denne Skattereform. Derom er der ingen Tvivl, og han er det i mere end en Forstand; thi den højtærede Finansminister har en Fortid — ja, det har hans Kollega, den fungerende Indenrigsminister, ogsaa, men der er en Forskel paa denne Fortid. Den fungerende Indenrigsministers Fortid er nærmest agrarisk; der var en Tid, den var moderat, ja, den har maaske været endnu mere, snakkes der om. Den højtærede Finansministers Fortid er liberal og er i ganske særlig Grad knyttet til den københavnske Liberalisme. Man kan ikke undre sig saa meget over, at den fungerende Indenrigsminister ikke i disse Skattelove røber stor Kærlighed til København. Hans nærmeste Venner, hans Blad, har altid fra første Færd til det sidste bekæmpet det nuværende frisindede kommunale Styre i København. Hans Blad har hver Gang søgt at hindre det nuværende frisindede Styre i at komme frem. At han ikke elsker København og ikke særlig tager Hensyn til Københavns frisindede Kommunalbestyrelse, vide vi. Men det undrer noget, at Finansministeren ikke tager Hensyn til sine allernærmeste politiske og personlige Venner i denne Kommunalbestyrelse. Det undrer, at der fra denne

Regering, hvoraf Finansministeren er Medlem, kan forelægges Lovforslag, der vise den dybeste Mistillid til alle Landets Kommuner og ogsaa til Københavns Kommune, hvor Finansministerens nærmeste personlige og politiske Venner have faaet en betydelig Indflydelse, og det paa et Punkt, hvor netop disse hans Venner have ønsket Selvstyre. Det undrer ikke saa lidt, og det maa jeg have Grund til at beklage mig over.

Det Forsvar, som Finansministeren i Lørdags førte for Skattelovene, var, som et ham meget nær staaende Blad skrev i Gaar, et meget maadeholdent Forsvar, og det skal jeg villigt indrømme — man kunde maaske gaa lidt videre og kalde det noget, der ligner maadeholdent en Del. Det var saa maadeholdent, dette Forsvar, at hans Kollega Justitsministeren i sit Blad har fundet det fornødent at læse Korrektur derpaa, idet dette Blad i Gaar skriver: „Finansministeren viste, at den megen Tale om, at denne Skattereform er ugunstig for København eller uretfærdig mod København, ikke havde nogen som helst Støtte i Virkeligheden“. Det er en Korrekturlæsning af Finansministerens Tale. Thi Finansministeren begyndte jo netop med en Indrømmelse til mig, med at slaa fast, at jeg havde Ret i et Hovedpunkt, nemlig dette, at København og ogsaa Købstæderne stilledes ugunstigere efter de her foreliggende Forslag, end efter Folketingets Forslag i Fjor. Ja, Finansministeren gik videre, idet han ikke blot indrømmede det, men han beklagede det. Det er noget ejendommeligt, at naar der forelægges et vigtigt finansielt Lovforslag om en Skattereform, staar Finansministeren med Hensyn til et vigtigt Punkt deri op og siger, at han beklager det. Han sagde i Lørdags, at det ikke havde været muligt at faa det anderledes inden for den her givne Ramme. Det var en Undskyldning, der forekom mig at være en Selvanklage; thi var det ikke muligt, trods Finansministerens overordentlige Dygtighed, inden for den her givne Ramme at stille København og Købstæderne lige saa gunstigt som efter Folketingets Forslag i Fjor, hvorfor da acceptere denne Ramme? Hvorfor da ikke holde sig til den Ramme, som forelaa i Fjor? Hvorfor da foretage den Taktikforandring, eller det Principskifte, som det i Virkeligheden er, at gaa over fra Folketingets Standpunkt i Fjor om Statskatternes Overføring til Kommunerne, til Landstingets Forslag, der nu foreligger, om de faste Statskatters